

angbatasngdiyos.org

Ang Batas ng Diyos: Apendise 2: Ang Pagtutuli at ang Kristiyano

TULI: ISANG UTOS NA ITINUTURING NA WALA NA NG HALOS LAHAT NG MGA IGLESIA

Sa lahat ng banal na utos ng Diyos, tila ang pagtutuli lamang ang isa na halos lahat ng mga iglesia ay maling itinuturing na wala na. Napakalaganap ng paniniwalang ito na kahit ang mga dating magkalabang doktrina—gaya ng Simbahang Katolika at mga denominasyong Protestante (Assemblies of God, Mga Adventistang Pang-Ikapitong Araw, Mga Bautista, Mga Presbiteryano, Mga Metodista, atbp.)—pati na rin ang mga grupong madalas tawaging sekta, gaya ng mga Mormon at mga Saksi ni Jehova, ay pare-parehong nagpapatibay na ang utos na ito ay tinapos na sa krus.

HINDI ITO ITINURO NI JESUS NA WALA NA

May dalawang pangunahing dahilan kung bakit napakalaganap ng paniniwalang ito sa mga Kristiyano, kahit na hindi ito kailanman itinuro ni Jesus at lahat ng mga apostol at alagad ni Jesus ay sumunod sa utos na ito—kabilang si Pablo, na ang mga sulat ay madalas gamitin ng mga pinuno upang “palayain” ang mga Hentil mula sa utos na ito na mismo ang Diyos ang nagtakda.

Ginagawa ito kahit walang anumang propesiya sa Lumang Tipan na nagsasabing sa pagdating ng Mesias ay magiging malaya na ang bayan ng Diyos—Hudyo man o Hentil—sa pagsunod sa utos na ito. Sa katunayan, mula pa noong panahon ni [Abraham](#), ang pagtutuli ay laging naging kinakailangan upang ang sinumang lalaki ay mapabilang sa bayang ibinukod ng Diyos para maligtas, maging siya man ay inapo ni Abraham o hindi.

ANG TULI BILANG PALATANDAAN NG WALANG HANGGANG TIPAN

Walang sinumang pinapayagang mapabilang sa banal na pamayanan (na ibinukod sa ibang mga bansa) maliban na lamang kung siya ay magpapasailalim sa pagtutuli. Ang pagtutuli ang pisikal na palatandaan ng tipan sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang pribilehiyadong bayan.

Bukod dito, ang tipang ito ay hindi limitado sa isang partikular na panahon o sa mga inapo lamang ni Abraham; isinama rin dito ang lahat ng dayuhan na nagnanais na opisyal na mapabilang sa pamayanan at kilalanin bilang kapantay sa harap ng Diyos. Maging malinaw ang Panginoon: *“Ito ay totoo hindi lamang sa mga ipinanganak sa iyong sambahayan kundi pati na rin sa mga dayuhang aliping binili mo. Maging sila man ay ipinanganak sa iyong sambahayan o binili mo ng salapi, kinakailangang sila’y tulin. Ang aking tipan sa inyong laman ay magiging isang walang hanggang tipan”* (Genesis 17:12–13).

ANG MGA HENTIL AT ANG KINAKAILANGANG TULI

Kung ang mga Hentil ay tunay na hindi kailangang sumunod sa pisikal na palatandaan na ito upang mapabilang sa bayang ibinukod ng Panginoon, wala sanang dahilan para hilingin ng Diyos ang pagtutuli bago dumating ang Mesias ngunit hindi pagkatapos.

WALANG PROPETIKONG SUPORTA PARA SA PAGBABAGO

Para maging totoo ito, kailangang may malinaw na pahayag sa mga propesiya, at kailangang sinabi ni Jesus na magkakaroon ng ganitong pagbabago pagkatapos ng Kaniyang pag-akyat sa langit. Gayunman, wala kahit isang banggit sa Lumang Tipan hinggil sa pagsama ng mga Hentil sa bayang pinili ng Diyos na nagpapahiwatig na magiging malaya sila sa alinmang utos—kabilang ang pagtutuli—dahil lamang hindi sila likas na inapo ni Abraham.

DALAWANG KARANIWANG DAHILAN NG HINDI PAGSUNOD SA UTOS NG DIYOS NA ITO

UNANG DAHILAN: MALI ANG ITINUTURO NG MGA IGLESIA NA ANG UTOS TUNGKOL SA TULI AY WALA NA

Ang unang dahilan kung bakit itinuturo ng mga iglesia na kinansela na ang utos ng Diyos tungkol sa pagtutuli—**nang hindi nilililaw kung sino raw ang nagkansela nito**—ay dahil sa hirap ng pagtupad sa utos na ito. Natatakot ang mga pinuno ng simbahan na kapag tinanggap at itinuro nila ang katotohanan—na kailanman ay hindi iniutos ng Diyos na ito’y ipawalang-bisa—mawawalan sila ng maraming kasapi.

Sa pangkalahatan, ang utos na ito ay talaga namang hindi magaan sundin. Noon pa man at hanggang ngayon. Kahit pa may mga makabagong pamamaraan sa medisina, ang isang Kristiyano

na nagnanais sundin ang utos na ito ay kailangang humanap ng propesyonal, magbayad mula sa sariling bulsa (dahil kadalasan ay hindi ito sinasagot ng mga health insurance), sumailalim sa operasyon, pagdaanan ang mga abala pagkatapos ng operasyon, at harapin ang panlipunang stigma—kadalasan ay may pagtutol mula sa pamilya, mga kaibigan, at mismong iglesia.

PATOTOO NG ISANG TAO

Kailangang tunay na determinado ang isang lalaki na sundin ang utos na ito ng Panginoon upang magpatuloy dito; kung hindi, madali siyang susuko. Napakarami ng mga boses na humihikayat na talikuran ang landas na ito. Alam ko ito dahil **ako mismo ang dumaan dito sa edad na 63 nang ako ay magpatuli bilang pagsunod sa utos ng Diyos.**

IKALAWANG DAHILAN: HINDI PAGKAUNAWA SA PAGPAPAHINTULOT O PAGTATALAGA MULA SA DIYOS

Ang ikalawang dahilan—na siyang pangunahing ugat ng problema—ay ang kakulangan ng iglesia sa wastong pagkaunawa tungkol sa pagpapahintulot o pagtatalaga na nagmumula sa Diyos. Ang maling pagkaunawang ito ay sinamantala ng diyablo mula pa noong umpisa, nang ilang dekada pa lamang matapos ang pag-akyat ni Jesus, nagsimula na ang mga alitan sa pamumuno sa loob ng iglesia—na nauwi sa katawa-tawang konklusyon na ang Diyos ay nagtalaga kay Pedro at sa kaniyang mga umano’y kahalili ng kapangyarihang baguhin ang Kautusan ng Diyos ayon sa kagustuhan nila.

Pagkaakyat ni Jesus sa Ama, agad sinimulan ng diyablo ang pag-impluwensya sa mga pinuno ng iglesia upang ilayo ang mga Hentil sa walang hanggang mga utos ng Diyos.

Lumampas pa sa usapin ng pagtutuli ang paglihis na ito—apektado rin ang marami pang ibang mga utos sa Lumang Tipan na tapat na sinunod ni Jesus at ng Kaniyang mga alagad.

KAPANGYARIHAN SA ITAAS NG KAUTUSAN NG DIYOS

Sa inspirasyon ng diyablo, binalewala ng iglesia ang katotohanang ang anumang kapangyarihang baguhin ang banal na Kautusan ng Diyos ay kailangang diretsong magmula sa Diyos mismo—alinman sa pamamagitan ng Kaniyang mga propeta sa Lumang Tipan o sa pamamagitan ng Kaniyang Mesias.

Hindi maisip na ang karaniwang tao ay magtatakda ng sariling kapangyarihan upang baguhin ang isang bagay na kasinghalaga ng Kautusan ng Diyos. Wala ni isang propeta ng Panginoon, at hindi rin si Jesus, ang nagbabala na pagkatapos ng Mesias ay magkakaloob ang Ama ng kapangyarihan o inspirasyon sa alinmang grupo o indibidwal—loob o labas man ng Bibliya—upang pawalang-bisa, kanselahin, baguhin, o i-update kahit ang pinakamaliit sa Kaniyang mga utos. Sa halip, malinaw na sinabi ng Panginoon na ito ay isang mabigat na kasalanan: *“Huwag ninyong dadagdagan ni babawasan ang iniutos ko sa inyo. Sundin ninyo ang mga utos ng Panginoon ninyong Diyos na ibinibigay ko sa inyo” (Deuteronomio 4:2).*

ANG PAGKAWALA NG INDIBIDWAL NA UGNAYAN SA DIYOS

ANG IGLESIA BILANG DI-SADYANG TAGAPAMAGITAN

Isa pang napakahalagang isyu ay ang pagkawala ng pagiging personal ng ugnayan sa pagitan ng nilikha at ng Maylalang. Ang papel ng iglesia ay kailanman ay hindi itinakda upang maging tagapamagitan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Gayunman, noong umpisa pa lamang ng panahong Kristiyano, inangkin na ito ng iglesia.

Sa halip na bawat mananampalataya ay makipag-ugnayan ng direkta sa Ama at sa Anak sa pamamatnubay ng Espiritu Santo, naging lubos ang pagdepende ng mga tao sa kanilang mga pinuno upang sabihin sa kanila kung ano ang pinapahintulutan o ipinagbabawal ng Panginoon.

NILIMITAHANG PAG-ACCESS SA MGA KASULATAN

Ang seryosong problemang ito ay lumala dahil hanggang sa panahon ng [Repormasyon noong ika-16 na siglo](#), ang pag-access sa Banal na Kasulatan ay isang pribilehiyong nakalaan lamang sa mga pari. Hayagang ipinagbawal sa karaniwang tao na basahin ang Bibliya sa kaniyang sarili, sa dahilan na hindi niya ito mauunawaan nang walang paliwanag ng pari.

ANG IMPLUWENSYA NG MGA PINUNO SA MGA TAO

PAG-ASA SA MGA ITINURO NG MGA PINUNO

Limang siglo na ang lumipas, at kahit may malawak na access na sa Banal na Kasulatan, marami pa ring umaasa lamang sa mga itinuturo ng kanilang mga pinuno—mali man o tama—at nananatiling hindi marunong matuto at kumilos ayon sa sariling pagkaunawa sa kung ano ang hinihingi ng Diyos sa bawat isa.

Ang parehong maling katuruan tungkol sa banal at walang hanggang mga utos ng Diyos na laganap noon bago ang Repormasyon ay patuloy pa ring ipinamamana sa bawat seminaryo ng halos lahat ng denominasyon.

ANG ITINURO NI JESUS TUNGKOL SA KAUTUSAN

Sa aking kaalaman, wala ni isang institusyong Kristiyano ang nagtuturo sa mga magiging pinuno ng iglesia kung ano ang malinaw na itinuro ni Jesus: na wala ni isa sa mga utos ng Diyos ang nawalan ng bisa sa pagdating ng Mesias: *“Sinasabi ko sa inyo: Hanggang sa mawala ang langit at ang lupa, hindi mawawala ni isang tuldok o kudlit sa Kautusan hanggang sa matupad ang lahat. Kaya’t sinumang sumuway sa isa sa kaliit-liitang utos na ito at nagturo sa iba na gayon din ang gawin ay ituturing na pinakamababa sa kaharian ng langit, ngunit **ang sinumang tumupad at nagturo nito ay ituturing na dakila sa kaharian ng langit**”* (Mateo 5:18–19).

BAHAGI-LAMANG NA PAGTALIMA SA ILANG DENOMINASYON

PILING PAGTALIMA SA MGA UTOS NG DIYOS

May ilang denominasyon na nagsusumikap ituro na ang mga utos ng Panginoon ay may bisa magpakailanman, at na walang sinumang manunulat sa Bibliya pagkatapos ng Mesias ang sumulat laban sa katotohanang ito. Ngunit sa hindi maipaliwanag na dahilan, nililimitahan nila ang listahan ng mga utos na dapat pa ring sundin ng mga Kristiyano.

Kadalasan, binibigyang-diin ng mga denominasyong ito ang Sampung Utos (kabilang ang [Sabbath](#), ang ikapitong araw ng ikaapat na utos) at ang mga [batas sa pagkain](#) sa Levitico 11—ngunit hindi na lumalampas pa roon.

ANG HINDI PAGIGING PARE-PAREHO SA PAGPILI

Ang pinakanakakagulat ay wala man lang malinaw na paliwanag mula sa Lumang Tipan o sa apat na Ebanghelyo kung bakit ang mga partikular na utos na ito ay nananatiling may bisa, habang ang iba naman—tulad ng pagsunod sa [batas sa buhok at balbas](#), ang pagsusuot ng [tzitzit](#), o ang pagtutuli—ay hindi man lang nababanggit o ipinagtatanggol.

Ito ay nagtataas ng isang mahalagang tanong: kung ang lahat ng utos ng Panginoon ay banal at makatarungan, bakit pipiliin lamang ang ilan at hindi ang kabuuan?

ANG WALANG HANGGANG TIPAN

ANG TULI BILANG PALATANDAAN NG TIPAN

Ang pagtutuli ay ang walang hanggang tipan sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang bayan—isang grupo ng mga banal na tao na ibinukod sa iba. Bukas ang grupong ito sa lahat mula pa noon, at hindi kailanman nilimitahan sa mga likas na inapo ni Abraham, gaya ng inaakala ng ilan.

Isang painting noong ika-15 siglo ni Giovanni Bellini na nagpapakita kay Jesus na tinutuli ng mga rabbi, kasama sina Jose at Maria.

Mula pa nang itinalaga ng Diyos si Abraham bilang unang miyembro ng grupong ito, itinatag ng Panginoon ang pagtutuli bilang nakikitang palatandaan ng walang hanggang tipan. Malinaw na sinabi na parehong ang mga inapo ni Abraham at ang mga hindi niya kaangkan ay kailangang magkaroon ng pisikal na palatandaang ito kung nais nilang mapabilang sa Kaniyang bayan.

ANG MGA SULAT NI APOSTOL PABLO BILANG DAHILAN PARA HINDI SUNDIN ANG WALANG HANGGANG MGA UTOS NG DIYOS

ANG IMPLUWENSYA NI MARCION SA BIBLIKAL NA KANON

Isa sa mga unang nagtangkang buuin ang koleksyon ng iba't ibang sulatin na lumitaw matapos ang pag-akyat ni Cristo ay si [Marcion](#) (85 – 160 A.D.), isang mayamang may-ari ng barko noong ikalawang siglo. Si Marcion ay masugid na tagasunod ni Pablo ngunit labis ang paghamak sa mga Hudyo.

Ang kaniyang bersyon ng Bibliya ay halos binubuo lamang ng mga sulat ni Pablo at ng sarili niyang ebanghelyo—na ayon sa marami ay isang plagiadong bersyon ng Ebanghelyo ni Lucas. Tinanggihan ni Marcion ang lahat ng ibang ebanghelyo at mga sulat, tinawag niya itong hindi inspiradong mga aklat. Sa kaniyang Bibliya, inalis ang lahat ng sanggunian sa Lumang Tipan, sapagkat itinuro niya na ang Diyos bago kay Jesus ay hindi ang parehong Diyos na ipinangaral ni Pablo.

Bagaman tinanggihan ng Simbahang Katolika sa Roma ang Bibliya ni Marcion at idineklara siyang erehe, ang kaniyang paniniwala na tanging ang mga sulat ni apostol Pablo lamang ang inspiradong banal na kasulatan—kasama ang pagbasura sa buong Lumang Tipan at sa mga Ebanghelyo nina Mateo, Marcos, at Juan—ay nakaimpluwensya na sa maraming maagang Kristiyano.

ANG UNANG OPISYAL NA KANON NG SIMBAHANG KATOLIKA

ANG PAGBUO NG KANON NG BAGONG TIPAN

Ang unang kanon ng Bagong Tipan ay opisyal na kinilala noong huling bahagi ng ikaapat na siglo, mga 350 taon matapos bumalik si Jesus sa Ama. Ang mga konseho ng Simbahang Katolika sa Roma, [Hippo \(393\)](#), at [Carthage \(397\)](#) ay naging mahalaga sa pag-finalize ng 27 aklat ng Bagong Tipan na kinikilala natin ngayon.

Malaki ang papel ng mga konsehong ito sa pagpapatibay ng kanon upang harapin ang sari-saring interpretasyon at mga tekstong lumalaganap noon sa mga komunidad ng mga Kristiyano.

ANG PAPEL NG MGA OBISPO NG ROMA SA PAGBUO NG BIBLIYA

PAG-APRUBA AT PAGKAKASAMA NG MGA SULAT NI PABLO

Isinama ang mga sulat ni Pablo sa koleksyon ng mga kasulatang inaprubahan ng Roma noong ikaapat na siglo. Ang koleksyong ito, na itinuturing na banal ng Simbahang Katolika, ay tinawag na *Biblia Sacra* sa Latin at Τὰ βιβλία τὰ ἅγια (*ta biblia ta hagia*) sa Griyego.

Matapos ang maraming siglong pagtatalo kung alin sa mga sulatin ang dapat kilalaning opisyal na kanon, inaprubahan at idineklara ng mga obispo ng Simbahan bilang banal ang: Lumang Tipan ng mga Hudyo, ang apat na Ebanghelyo, ang Aklat ng mga Gawa (na iniuugnay kay Lucas), ang mga sulat sa mga iglesia (kabilang ang mga sulat ni Pablo), at ang Aklat ng Pahayag ni Juan.

ANG PAGGAMIT SA LUMANG TIPAN SA PANAHOON NI JESUS

Mahalagang tandaan na noong panahon ni Jesus, lahat ng mga Hudyo—kabilang si Jesus mismo—ay tanging ang Lumang Tipan lamang ang binabasa at ginagamit sa kanilang mga katuruan. Ang gawaing ito ay pangunahing nakabatay sa salin sa Griyego ng kasulatan, na kilala bilang [Septuagint](#), na naipon mga tatlong siglo bago ang kapanganakan ni Cristo.

ANG HAMON SA PAG-UNAWA SA MGA SULAT NI PABLO

KAKOMPLEKADOHAN AT MALI-MALING PAGSASALING-PALIWANAG

Ang mga sulat ni Pablo—gaya ng sa ibang mga manunulat pagkatapos ni Jesus—ay isinama sa opisyal na Bibliyang inaprubahan ng Iglesia maraming siglo na ang nakalilipas, kaya itinuturing silang pundasyon ng pananampalatayang Kristiyano.

Gayunman, ang problema ay hindi kay Pablo kundi sa mga pagpapaliwanag sa kaniyang mga sulat. Ang kaniyang mga liham ay isinulat sa isang masalimuot at mahirap na istilo, isang hamon na kinilala na noon pa man (gaya ng binanggit sa 2 Pedro 3:16), noong ang kultura at kasaysayan ay pamilyar pa sa mga mambabasa. Mas lalo itong naging mahirap unawain pagkalipas ng maraming siglo, sa isang ganap na ibang konteksto.

ANG USAPIN NG AWTORIDAD AT MGA PAGSASALING-PALIWANAG

ANG ISYU NG AWTORIDAD NI PABLO

Ang pangunahing usapin ay hindi ang pagiging mahalaga ng mga sulat ni Pablo, kundi ang pundamental na prinsipyo ng awtoridad at kung kanino ito ipinagkaloob. Gaya ng ipinaliwanag na, ang awtoridad na iniaangkin ng iglesia para kay Pablo—na pawalang-bisa, kanselahin, baguhin, o i-update ang banal at walang hanggang mga utos ng Diyos—ay walang suporta mula sa mga Kasulatang nauna sa kaniya. Samakatuwid, ang ganitong awtoridad ay hindi mula sa Panginoon.

Walang anumang propesiya sa Lumang Tipan o sa mga Ebanghelyo na nagsasabing pagkatapos ng Mesias ay magsusugo ang Diyos ng isang lalaki mula sa Tarso na dapat pakinggan at sundin ng lahat.

PAG-AANGKOP NG MGA PALIWANAG SA LUMANG TIPAN AT MGA EBANGHELYO

ANG PANGANGAILANGAN NG PAGKAPAREHO

Ibig sabihin nito, ang anumang pagkaunawa o pagpapaliwanag sa mga sulat ni Pablo ay mali kung ito’y hindi naaayon sa mga pahayag na nauna sa kaniya. Kaya’t ang isang Kristiyano na tunay na may takot sa Diyos at sa Kaniyang Salita ay kailangang tanggihan ang anumang paliwanag sa mga sulat—maging kay Pablo o sinumang manunulat—na hindi tugma sa ipinahayag ng Panginoon sa pamamagitan ng Kaniyang mga propeta sa Lumang Tipan at sa pamamagitan ng Kaniyang Mesias na si Jesus.

PAGPAPAKUMBABA SA PAG-UNAWA SA KASULATAN

Ang isang Kristiyano ay dapat magkaroon ng karunungan at kababaang-loob upang masabing: *“Hindi ko nauunawaan ang talatang ito, at ang mga paliwanag na nabasa ko ay hindi totoo dahil wala itong suporta mula sa mga propeta ng Panginoon at sa mga salitang binigkas ni Jesus. Itatabi ko muna ito hanggang sa dumating ang araw—kung kalooban ng Panginoon—na ipaliwanag Niya ito sa akin.”*

ISANG DAKILANG PAGSUBOK PARA SA MGA HENTIL

PAGSUBOK NG PAGSUNOD AT PANANAMPALATAYA

Maaaring ituring ito bilang isa sa pinakamahahalagang pagsubok na pinili ng Panginoon na ipataw sa mga Hentil—isang pagsubok na kahalintulad ng hinarap ng bayang Israel sa kanilang paglalakbay patungong Canaan. Gaya ng nasasaad sa Deuteronomio 8:2:

“Alalahanin ninyo kung paanong pinatnubayan kayo ng Panginoon ninyong Diyos sa ilang sa loob ng apatnapung taon upang kayo’y maging mapagpakumbaba at masubok, upang malaman kung ano ang nasa inyong puso—kung susundin ninyo ang Kaniyang mga utos o hindi.”

PAGKILALA SA MGA MASUNURING HENTIL

Sa ganitong konteksto, hinahanap ng Panginoon kung sinu-sino sa mga Hentil ang tunay na handang mapabilang sa Kaniyang banal na bayan. Sila ang mga nagpapasyang sundin ang lahat ng

utos—kabilang ang pagtutuli—sa kabila ng matinding presyon mula sa iglesia at sa maraming talata sa mga sulat sa mga iglesia na waring nagpapahiwatig na ang ilang mga utos—na inilarawan bilang walang hanggan ng mga propeta at sa mga Ebanghelyo—ay hindi na raw kailangang sundin ng mga Hentil.

ANG TULI NG LAMAN AT NG PUSO

IISA LAMANG ANG TULI: PISIKAL AT ESPIRITUWAL

Mahalagang linawin na hindi dalawa ang uri ng pagtutuli, kundi iisa lamang: ang pisikal. Dapat ay malinaw sa lahat na ang pariralang “pagtutuli ng puso,” na ginagamit sa buong Bibliya, ay talinghaga lamang—gaya ng “wasak ang puso” o “pusong masaya.”

Kapag sinasabi ng Bibliya na ang isang tao ay “di-tuli ang puso,” ang ibig sabihin lamang ay hindi siya namumuhay ayon sa dapat, bilang isang taong tunay na umiibig sa Diyos at handang sumunod sa Kaniya.

MGA HALIMBAWA MULA SA KASULATAN

Sa madaling salita, maaaring ang taong ito ay tuli sa laman, ngunit ang kaniyang pamumuhay ay salungat sa pamumuhay na inaasahan ng Diyos mula sa Kaniyang bayan. Sa pamamagitan ng propetang si Jeremias, sinabi ng Diyos na ang buong Israel ay nasa kalagayang “di-tuli ang puso”: *“Sapagkat lahat ng mga bansa ay di-tuli, at ang buong sambahayan ng Israel ay di-tuli ang puso” (Jeremias 9:26).*

Malinaw na sila’y lahat tuli sa laman, ngunit sa pagtalikod nila sa Diyos at sa pagtalikod sa Kaniyang banal na Kautusan, hinatulan silang di-tuli sa puso.

KAILANGAN ANG TULI SA LAMAN AT SA PUSO

Ang lahat ng lalaking anak ng Diyos—Hudyo man o Hentil—ay kailangang tulin, hindi lamang sa laman kundi pati sa puso. Malinaw ito sa mga salitang ito: *“Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Walang dayuhan, kahit ang naninirahan sa gitna ng Israel, ang makapapasok sa aking santuaryo kung hindi sila tuli sa laman at sa puso” (Ezekiel 44:9).*

MAHAHALAGANG KONKLUSYON

1. Ang konsepto ng pagtutuli ng puso ay matagal nang umiiral at hindi ito ipinakilala sa Bagong Tipan bilang pamalit sa tunay na pisikal na pagtutuli.
2. Ang pagtutuli ay kinakailangan para sa lahat ng nagnanais mapabilang sa bayan ng Diyos, maging Hudyo o Hentil.

ANG TULI AT ANG BAUTISMO SA TUBIG

ISANG MALI AT GAWA-GAWANG PAMALIT

May ilan na maling naniniwala na ang bautismo sa tubig ay itinakda para sa mga Kristiyano bilang pamalit sa pagtutuli. Gayunman, ang paniniwalang ito ay isang likhang-isip lamang ng tao—isang pagsubok na takasan ang pagsunod sa utos ng Panginoon.

Kung totoo ang ganitong paniniwala, dapat sana ay may makikita tayong mga talata sa mga propeta o sa mga Ebanghelyo na nagsasabing pagkatapos ng pag-akyat ng Mesias, hindi na kakailanganin ng Diyos ang pagtutuli para sa mga Hentil na nais mapabilang sa Kaniyang bayan, at ang bautismo ang ipapalit dito. Ngunit wala tayong makikitang ganitong pahayag saanman.

ANG PINAGMULAN NG BAUTISMO SA TUBIG

Bukod dito, mahalagang tandaan na ang bautismo sa tubig ay nauna na sa pananampalatayang Kristiyano. Hindi si Juan Bautista ang “nakaimbento” o “nagsimula” ng bautismo.

ANG PINAGMULANG HUDYO NG BAUTISMO (MIKVEH)

ANG MIKVEH BILANG RITWAL NG PAGLILINIS

Ang bautismo, o ang *mikveh*, ay isang ritwal ng paglulubog sa tubig na matagal nang isinasagawa ng mga Hudyo bago pa ang panahon ni Juan Bautista. Ang *mikveh* ay sumasagisag sa paglilinis mula sa kasalanan at sa ritwal na karumihan.

Kapag ang isang Hentil ay nagpatuli, siya rin ay sumasailalim sa isang *mikveh*. Ang gawaing ito ay hindi lamang para sa ritwal na paglilinis, kundi sumasagisag din sa kamatayan—ang “pagkakalibing” sa tubig—ng kaniyang dating paganong buhay. Ang pag-ahon mula sa tubig, na animo’y paglabas mula sa sinapupunan, ay sumasagisag sa kaniyang muling kapanganakan sa isang bagong buhay bilang Hudyo.

SI JUAN BAUTISTA AT ANG MIKVEH

Si Juan Bautista ay hindi lumilikha ng bagong ritwal, kundi nagbibigay lamang ng bagong kahulugan sa isang umiiral na gawain. Sa halip na ang mga Hentil lamang ang “namamatay” sa dati nilang buhay upang “mabuhay muli” bilang mga Hudyo, tinawag ni Juan ang mga Hudyo na namumuhay sa kasalanan upang sila rin ay “mamamatay” at “mabuhay muli” bilang tanda ng kanilang pagsisisi.

Gayunpaman, ang paglulubog na ito ay hindi nangangahulugang minsanan lamang. Ang mga Hudyo ay lumulubog sa tubig tuwing sila’y nagiging ritwal na marumi, tulad bago pumasok sa Templo. Karaniwan din nilang ginagawa ito—at ginagawa pa rin hanggang ngayon—tuwing Yom Kippur bilang tanda ng pagsisisi.

Isang sinaunang mikvah na ginamit ng mga Hudyo para sa ritwal na paglilinis, matatagpuan sa lungsod ng Worms, Alemanya.

PAGKAKAIBA NG BAUTISMO AT PAKIKITULI

MAGKAIBANG PAPEL NG MGA RITWAL

Ang ideya na ang bautismo ang pumalit sa pagtutuli ay walang batayan sa Kasulatan o sa kasaysayan ng mga Hudyo. Bagaman ang bautismo (*mikveh*) ay makabuluhang simbolo ng pagsisisi at paglilinis, hindi ito kailanman itinakda upang palitan ang pagtutuli—na siyang walang hanggang tanda ng tipan ng Diyos. Ang dalawang ritwal ay may kanya-kanyang layunin at kahalagahan, at ang isa ay hindi dapat gamitin upang pawalang-saysay ang isa pa.